

Daniels bok – nummer åttiåtte

Avsløringen av det falske senregnet: Den profetiske reisen fra 11. september 2001

Jeff Pippenger
2024-02-21

Prøvelsesprosessen som begynner når engelen stiger ned, er framstilt ved prøven om hvorvidt man skal ta boken ut av engelens hånd og ete den. De som valgte å ete budskapet, var deretter bestemt til en skuffelse, hvor den gruppen som nektet å ete, ble latt tilbake. Den lille boken som skulle etes, representerte en «økning av kunnskap» om budskapet som først var blitt avforseglet ved «endens tid» enten i 1798 eller 1989, og deretter senere formalisert til et budskap som ville holde den generasjonen som da levde, ansvarlig overfor lyset fra den økte kunnskapen. I begge historiene, så snart profetien om islam var oppfylt, ble så budskapet som skulle etes i engelens hånd, enten mottatt eller forkastet. Dersom budskapet som er framstilt ved boken, blir forkastet, blir de som gjør dette, og likevel søker å opprettholde bekjennelsen av fremdeles å være Guds utvalgte, tvunget til å frembringe et forfalsket budskap om senregnet.

Den 11. september 2001 ble fortidens opprør blant adventismens generasjoner på nytt gjort til prøvespørsmål. Habakkuk kapittel to identifiserer en debatt som finner sted i den profetiske historien som der fremstilles, og som er en parallell profetisk linje til lignelsen om de ti jomfruer. Da vekteren spurte hva han skulle svare i historien om lignelsen om de ti jomfruer, fikk han befaling om å «skrive synet og gjøre det tydelig på tavler». Vekterne i den millerittiske historien frembrakte 1843-kartet i 1842, og dets frembringelse ble et veimerke. Det var «synet» i Habakkuk to, som var blitt gjort tydelig på tavler, som skulle tale ved enden.

Kort tid etter 11. september 2001 ble de som erkjente virksomheten til islams tredje ve, ledet til å vende tilbake til Jeremias «gamle stier» og til å vandre på dem. Disse «gamle stier» identifiserte at de tre veer i Åpenbaringen kapittel åtte, vers tretten, representerte Islams profetiske rolle. Umiddelbart deretter begynte Future for America å reproducere de to tavlene i Habakkuk kapittel to på nøyaktig det samme punkt i den parallelle historien til millerittene; de to tavlene ble framstilt som et veimerke, noe som hadde vært representert ved utarbeidelsen av 1843-tavlen i 1842.

«I mai 1842 ble det sammenkalt en generalkonferanse i Boston, [Massachusetts]. Ved åpningen av dette møtet la brødrene Charles Fitch og Apollos Hale fra Haverhill fram de billedlige profetiene hos Daniel og Johannes, som de hadde malt på lerret, med de profetiske tallene, og viste deres oppfyllelse. Da bror Fitch forklarte ut fra sitt diagram foran konferansen, sa han at mens han gransket disse profetiene, hadde han tenkt at dersom han kunne få fram noe av samme slag som det som her ble framstilt, ville det forenkle emnet og gjøre det lettere for ham å legge det fram for en forsamling. Her var mer lys på vår sti. Disse brødrene hadde gjort det Herren hadde vist Habakkuk i hans syn 2 468 år tidligere, idet han sa: «Skriv synet og gjør det tydelig på tavler, så den som leser det, kan løpe. For synet gjelder ennå for den fastsatte tid.» Habakkuk 2:2.»

«Etter en del drøftelse om emnet ble det vedtatt enstemmig å få litografert tre hundre som lignet denne, noe som snart ble gjennomført. De ble kalt «43-kartene». Dette var en meget viktig konferanse.» The Autobiography of Joseph Bates, 263.

«Det var det samstemte vitnesbyrd fra foredragsholdere og tidsskrifter innen den annen advent, da de sto på «den opprinnelige tro», at utgivelsen av kartet var en oppfyllelse av Habakkuk 2,2.3. Dersom kartet var et emne for profetien (og de som benekter det, forlater den opprinnelige tro), følger det at 457 f.Kr. var året hvorfra de 2300 dagene skulle regnes. Det var nødvendig at 1843 skulle være den første offentliggjorte tid, for at «synet» skulle «dryge», eller at det skulle være en ventetid, hvor jomfruskaren skulle slumre og sove når det gjaldt det store tidsemnet, like før de skulle vekkes ved midnattsskriket.» James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, bind I, nummer 2.

«Nå viser vår historie at det var hundrevis som underviste ut fra de samme kronologiske kartene som William Miller gjorde, alle av samme slag. Den gang var det budskapets enhet om ett og samme tema, Herren Jesu komme på en bestemt tid, 1844.» Joseph Bates, Early SDA Pamphlets, 17.

Gjenoptrykkningen av 1843- og 1850-kartene i historien umiddelbart etter 11. september 2001 var i like stor grad en oppfyllelse av Habakkuk to som utgivelsen av 1843-kartet var i 1842. Fremstillingen av tavlene er en del av fortellingen i Habakkuk kapittel to, og den måtte finne sted. Den 11. september 2001 ble opprøret fra 1863 igjen gjentatt av de laodikeiske adventistene som nektet å vende tilbake til Jeremias «gamle stier».

«Fienden søker å avlede våre brødres og søstres sinn fra arbeidet med å forberede et folk til å stå i disse siste dager. Hans sofisterier er utformet for å lede sinnene bort fra tidens farer og plikter. De anser det lys som Kristus kom fra himmelen for å gi til Johannes for sitt folk, som av liten verdi. De lærer at scenene som ligger rett foran oss, ikke er av tilstrekkelig betydning til å få særlig oppmerksomhet. De gjør sannheten av himmelsk opprinnelse uten virkning og berøver Guds folk deres tidligere erfaring, og gir dem i stedet en falsk vitenskap. 'Så sier Herren: Stå på veiene og se, og spør etter de gamle stier, hvor den gode vei er, og vandre på den.' [Jeremiah 6:16.]»

«La ingen søke å rive bort grunnvollene for vår tro,—de grunnvollene som ble lagt ved begynnelsen av vårt verk, gjennom bønnsomt studium av Ordet og ved åpenbaring. På disse grunnvollene har vi bygget i mer enn femti år. Mennesker kan mene at de har funnet en ny vei, at de kan legge en sterkere grunnvoll enn den som er lagt; men dette er et stort bedrag. 'For ingen kan legge noen annen grunnvoll enn den som er lagt.' [1 Korinterbrev 3:11.] Tidligere har mange tatt på seg å bygge en ny tro, å opprette nye prinsipper; men hvor lenge stod deres byggverk? Det falt snart; for det var ikke grunnlagt på Klippen.» Testimonies, bind 8, 296, 297.

Jeremia fastslår at å vandre på de «gamle stier» er å finne «hvilen», og hvilen er «sildigregnet», som begynte da folkene ble vredet den 11. september 2001, da de store bygningene i New York City falt. De som da åt budskapet, ble Habakkuks vektere, som skulle «skrive synet og gjøre det tydelig». Jeremia identifiserer de samme vekterne nettopp i tiden med «hvilen», som er

«sildigregnet».

Så sier Herren: Stå ved veiene og se, og spør etter de gamle stiene, hvor den gode vei er, og vandre på den; så skal dere finne hvile for deres sjeler. Men de sa: Vi vil ikke vandre på den. Og jeg satte vektere over dere og sa: Lytt til basunens lyd! Men de sa: Vi vil ikke lytte. Jeremia 6:16, 17.

Basunen som de skulle blåse i, er den sjette basunen i det andre ve i den millerittiske historie, og i de siste dager er den den sjuende basunen i det tredje ve. Habakkuks vektere, som er Jeremias vektere, forkynner et advarselsbudskap som i opprøret i 1888 ble forkastet. Den sjette basunen som ble forkastet i 1888, var budskapet til Laodikea.

«Budskapet som er gitt oss ved A. T. Jones og E. J. Waggoner, er Guds budskap til den laodikeiske menighet, og ve den som bekjenner å tro sannheten og likevel ikke gjenspeiler de gudgitte stråler for andre.» The 1888 Materials, 1053.

Budskapet om den syvende basun i 1888 ble først forkynt for Laodikea i 1856, og deretter ble det laodikeiske budskapet satt inn i sammenhengen av det tiltagende lyset om de «sju tider». Den 11. september 2001 innbefattet kallet til å vende tilbake til Jeremias gamle stier og vandre på dem for å motta budskapet om senregnet, advarselsbudskapet fra den syvende basun, som fremstilles som budskapet til Laodikea, og de «sju tider», som er symbolet på grunnvollene.

Den «løgn» som ifølge profetien frambringer den sterke villfarelsen i Paulus' skrifter, ble innført i tredje generasjon av laodikeisk adventisme i 1931, seksten år etter profetinnens død. Den «løgn» som kom i tredje generasjon, er profetisk plassert i den perioden som framstilles som «kvinnene som gråter over Tammuz», og er derfor knyttet til det falske budskapet om det sene regn.

Detaljene om hvordan «løgnen» ble utbredt, bør forstås, likeså den profetiske rollen som «løgnen» har i endetidsprofetien. De spottende menn som styrer Jerusalem på tiden for den sene regn, som er tiden for beseglingen av de ett hundre og førtifire tusen, skapte et falskt budskap om den sene regn i adventismens tredje generasjon, slik det er fremstilt ved «kvinner som gråter over Tammuz» i Esekiel kapittel åtte. Deres falske budskap om den sene regn er også fremstilt av Esekiel som et falskt fundament, en falsk beskyttelsesmur og et falskt budskap om fred og trygghet.

Har dere ikke sett et forgyeves syn og talt en løgnaktig spådom, når dere sier: Herren sier det, enda jeg ikke har talt? Derfor sier Herren Gud så: Fordi dere har talt tomhet og sett løgn, se, derfor er jeg imot dere, sier Herren Gud. Og min hånd skal være mot de profetene som ser tomhet og spår løgn; de skal ikke være i mitt folks råd, heller ikke skal de skrives inn i Israels hus' bok, og de skal ikke komme inn i Israels land. Og dere skal kjenne at jeg er Herren Gud. Fordi, ja fordi de har ført mitt folk vill ved å si: Fred! når det ikke var fred; og den ene bygde en vegg, og se, de andre kalket den med ukalket mørtel. Si til dem som kalker med ukalket mørtel, at den skal falle. Det skal komme et styrtende regnskyll, og dere, store haglsteiner, skal falle, og en stormvind skal rive den ned. Se, når veggen er falt, skal det da ikke bli sagt til dere: Hvor er kalken som dere kalket med? Derfor sier Herren Gud så: Jeg vil la en stormvind bryte løs i min harme, og det skal komme et styrtende regnskyll i min vrede og store haglsteiner i min harme for å gjøre ende på den. Slik skal jeg rive ned veggen som dere har kalket med

ukalket mørtel, og slå den til jorden, så dens grunnvoll blir blottlagt; og den skal falle, og dere skal gå til grunne midt i den. Og dere skal kjenne at jeg er Herren. Slik vil jeg fullbyrde min vrede over veggen og over dem som har kalket den med ukalket mørtel, og jeg vil si til dere: Veggen er ikke mer, heller ikke de som kalket den, nemlig Israels profeter, de som profeterer om Jerusalem og ser syner om fred for henne, enda det ikke er fred, sier Herren Gud. Esekiel 13:7–16.

Den usannhet og løgn som de spottske mennene i Jerusalem skjuler seg under i Jesaja kapittel tjueåtte og tjuni, blir til sist dømt og tilintetgjort av den «oversvømmende svøpe».

Og jeg vil gjøre retten til målesnor og rettferdigheten til lodd; haglet skal feie bort løgnens tilflukt, og vannene skal oversvømme skjulestedet. Og deres pakt med døden skal bli gjort ugyldig, og deres overenskomst med dødsriket skal ikke bli stående; når den oversvømmende svøpe farer fram, da skal dere bli nedtrådt av den. Jesaja 28:17, 18.

Jesajas «oversvømmende svøpe» er Esekiels «oversvømmende regnskyll», som blir ført over dem som har «spådd løgn», ved å fremføre et «fåfengt syn» og ved å hevde: «så sier Herren», «skjønt» Herren «ikke hadde talt». «Løgner» som oldtidens menn skjuler seg under, fremstilles som noe de påstår at Herren hadde talt, så det er en «løgn» om Guds Ord. Enten har de identifisert en lære fra Guds Ord som villfarelse, eller så har de med urette gjort krav på at Gud ledet deres forståelse (Gud hadde talt) angående en lære i Bibelen.

«Løgner» som kom i 1931, var en påstand om at Søster White hadde godkjent det falske synet på «det daglige» i Daniels bok. Det falske synet at «det daglige» representerer Kristi tjeneste i helligdommen, bygde på en «løgn» som hevdet at Ellen White i 1910 hadde meddelt A. G. Daniells at hans og Prescotts syn på «det daglige», som representerende Kristi tjeneste i helligdommen, faktisk var korrekt, til tross for hennes direkte skrevne ord som sa det motsatte.

Det falske synet på «det daglige», som da (1931) ble etablert innen laodikeisk adventisme, ble det teologiske grunnlaget som ble benyttet til å bygge et budskap som av Esekiel beskrives som «fred og trygghet». De ulike argumentene som blir benyttet for å opprettholde det falske grunnlaget, er de forskjellige falske mynter og juveler som Miller så i sin drøm. Ved slutten av drømmen hans er hans opprinnelige juveler fullstendig dekket av forfalskninger og skrap, og skrapet og de falske juvelene og myntene representerer budskapet som bygde på deres grunnleggende feil, nemlig at «det daglige» representerer Kristi tjeneste i helligdommen.

I Esekiels skriftsted blir skrapmetallet og de falske juvelene fremstilt som en «vegg» som er blitt bygd med en mørtel som er så svak at den ikke kan stå imot påkjenningen fra «stormvinden» eller «det skyllende regnet».

Den ulydige profeten fra Juda, som irettesatte Jeroboam, døde til sist mellom et «esel» og en «løve». Løven representerer Babylon, og eselet representerer islam. De to læresetningene som laodikeisk adventisme ikke kan se, og som er framstilt ved den ulydige profetens død, er budskapet om pavedømmet (løven) og budskapet om islam i det tredje ve (eselet).

Esekiels «stormvind» er et symbol på Jesajas «harde vind som holdes tilbake» på «østavindens dag» i kapittel tjuesju. Esekiels «stormvind» er også «de fire vinder» i Åpenbaringen kapittel sju, som holdes tilbake inntil Guds tjenere er beseglet. Esekiels «stormvind» er hans budskap fra «de fire vinder» i kapittel trettisju, som vekker de døde, tørre ben til liv som en mektig hær. Esekiels «stormvind», som river ned «muren bygget med ukalket mørtel», er senregnsbudskapet i det tredje ve.

Esekiels «oversvømmende regnskyll» er et symbol på pavedømmet, og mer spesifikt er det symbolet på perioden med søndagslovkrisen, som begynner ved den snart kommende søndagsloven i De forente stater. Den ulydige profeten fra Juda, som døde mellom eselet og løven, representerte Laodikea-adventismens død, som finner sted mellom 11. september 2001, ved eslets ankomst (det tredje ve), og den snart kommende søndagsloven (løven). Laodikea-adventismens død inntreffer under beseglingen av de hundre og førtifire tusen, som begynte da nasjonene ble vrede, men ble holdt tilbake den 11. september 2001, og avsluttes ved den snart kommende søndagsloven. Deres død, slik den er fremstilt ved den ulydige profeten, blir forårsaket fordi de vendte tilbake til den frafalne protestantismens metodologi, enda de var blitt direkte underrettet om aldri å vende tilbake til «spotternes forsamling».

Deres død finner sted i historien om beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Så snart Guds folk er beseglet, begynner de ødeleggende englene sitt verk. Fra 11. september 2001 og frem til den snart kommende søndagsloven fullbyrdes dommen over de levende i Guds menighet, for dommen begynner i Jerusalem, og den begynner med de eldste menn som skulle være folkets voktere, men som hadde forlatt sitt ansvar gjennom fire generasjoner. De som mottar seglet i den perioden, er banneret som løftes opp for nasjonene. De blir beseglet før den snart kommende søndagsloven, for den eneste måten Guds andre hjord kan advares på, er ved å se menn og kvinner i søndagslovskrisen som har Guds segl.

«Den Hellige Ånds verk er å overbevise verden om synd, om rettferdighet og om dom. Verden kan bare advares ved å se dem som tror sannheten, helliget ved sannheten, handle etter høye og hellige prinsipper og i høy og opphøyet forstand vise skillelinjen mellom dem som holder Guds bud, og dem som trår dem under sine føtter. Åndens helliggjørelse markerer forskjellen mellom dem som har Guds segl, og dem som holder en falsk hviledag. Når prøven kommer, vil det tydelig bli vist hva dyrets merke er. Det er holdelsen av søndagen. De som, etter å ha hørt sannheten, fortsetter å betrakte denne dagen som hellig, bærer underskriften til syndens menneske, han som tenkte å forandre tider og lover.» Bible Training School, 1. desember 1903.

Laodikeisk adventismes død fullbyrdes i historien om den sene regn, som begynte å dryppe den 11. september 2001, og som utøses uten mål ved den snart kommende søndagsloven, når Gud har oppreist og deretter løfter opp som et banner et folk som er blitt beseglet for evigheten.

I den tidsperioden blir de i laodikeisk adventisme som forbereder seg på, og som vil motta dyrets merke, fremstilt ved de tjuefem mennene som bøyer seg for solen i Esekiel kapittel åtte. De er dem som har godtatt Esekiels falske budskap om «fred og trygghet», som representerer en forfalskning av det sanne budskapet om senregnet, som blir forkynt av de sanne vekterne i den historien.

Grunnlaget for det falske budskapet om senregnet er identifikasjonen av at «det daglige» i Daniels bok er et symbol på Kristus, når det i virkeligheten er et symbol på Satan. Denne falske grunnleggende oppfatningen er den læren som «spotterne som hersker over folket i Jerusalem» benytter for å reise sin kalkløse mur.

Identifikasjonen av «det daglige» som et symbol på Kristus ble historisk innført ved en «løgn» i 1931. Fra da av ble den utemmede muren av falske mynter og juveler reist. Den «muren» er bestemt til å falle når mannen med skurekosten kommer for grundig å rense sitt treskegulv. Denne renselsen fullbyrdes i den profetiske historiske perioden mellom «stormvind» (eselet av 11. september 2001) og «oversvømmende regnskyll» (løven i den snart kommende søndagsloven). I denne historien blir den ulydige profeten drept og begravet i graven til den falske profeten i Betel. Søster White identifiserer profetiens «mur» som Guds lov.

«Profeten beskriver her et folk som, i en tid preget av alminnelig frafall fra sannhet og rettferdighet, søker å gjenopprette de prinsipper som er grunnvullen for Guds rike. De er de som utbedrer den revne som er blitt gjort i Guds lov – den muren som Han har satt omkring sine utvalgte til vern for dem, og lydighet mot hvis forskrifter om rettferd, sannhet og renhet skal være deres stadige vern.»

«Med ord med umiskjennelig betydning peker profeten på den særlige gjerning som dette restfolket, som bygger muren, skal utføre. 'Dersom du holder din fot tilbake fra sabbaten, fra å gjøre det som lyster deg på Min hellige dag, og kaller sabbaten en fryd, Herrens hellige dag ærefull; og ærer Ham, så du ikke går dine egne veier, ikke søker din egen lyst og ikke taler dine egne ord: da skal du fryde deg i Herren; og Jeg vil la deg fare fram over jordens høyder og fø deg med arven etter Jakob, din far; for Herrens munn har talt.' Jesaja 58:13, 14.» Prophets and Kings, 678.

Begynnelsen på adventismens fjerde generasjon markeres ved utgivelsen av en bok, slik også begynnelsen på den tredje generasjon gjorde. Den tredje generasjon begynte med utgivelsen av W. W. Prescotts *The Doctrine of Christ*, og den generasjon endte med utgivelsen av *Questions on Doctrine*. *The Doctrine of Christ* fremstilte et evangelium som med hensikt var blottet for millerittenes profetiske budskap. *Questions on Doctrine* fremstilte et evangelium som fornektet helliggjørelsens verk, som fullbyrdes av Kristus. *The Doctrine of Christ* fjernet lyset fra (chazon)-synet av den profetiske historie, og *Questions on Doctrine* fjernet lyset fra (Mareh)-synet av Kristi «fremtreden».

Mellom disse to bøkene ble det falske senregn-budskapet, representert ved «kvinnene som gråt over Tammuz», utviklet. Det var i denne historien at «løgnen fra 1931» ble fremmet. Denne tredje generasjonen (vederstyggheten) er også representert ved kompromisset i den tredje menigheten, Pergamon. Symbolet på kompromiss i den tredje menigheten identifiserer arbeidet med å søke akkreditering fra de verdslige institusjonene som dikterte regler for teologi og regler for medisin. Det var i den tredje generasjonen at kompromisset med sannheten ble gjennomført, noe som innbefattet innføringen av og betoningen av bruken av bibler som var oversatt fra fordervede manuskripter.

I 1957 representerte boken Questions on Doctrine en kapitulasjon overfor evangeliets grunnleggende sannhet. Denne sannheten er at Jesus døde for å frelse oss «fra» synd, men han døde ikke for å frelse oss «i» synd. Den katolske og frafalne protestantiske læren om at et menneske ikke kan være lydig mot Guds Ord, er Satans evige argument. Mennesket kan, og må, være lydig mot Guds Ord, selv om Satan hevder at «du skal visselig ikke dø». Det frafalne protestantiske syn at mennesker ikke kan seire over synden, og derfor ikke kan være lydige mot Guds lov før Jesus på magisk vis forvandler dem til lydige roboter ved sitt annet komme, ble innarbeidet i læren i boken Questions on Doctrine.

I 1957 begynte den fjerde generasjonen av laodikeisk adventisme, og dens ukalkede mur (loven) var blitt oppført, og slik ble den logikken tilveiebrakt som vil gjøre det mulig for de tjuefem gamle menn å bøye seg for solen ved avslutningen av beseglingstiden for de ett hundre og førtifire tusen. Denne ukalkede muren, som er troen på at det er umulig å holde Guds lov, feies bort når «muren» som skiller kirke og stat, blir fjernet, ved den snart kommende søndagsloven. Søndagsloven er de overveldende regnskyllene, eller, som Jesaja uttrykker det, den er den overveldende svøpen, og den flommen begynner ved den snart kommende søndagsloven i De forente stater.

Ved søndagsloven i De forente stater kommer fienden (paven) inn «som en flom» («den oversvømmende svøpe»), og det er da «banneret» blir løftet opp mot ham. Det er da den «ukalkede muren» som laodikeisk adventisme reiste på den falske anvendelsen av «det daglige», blir feid bort.

Etter deres gjerninger, slik skal han gjengjelde: harme mot sine motstandere, gjengjeldelse mot sine fiender; øyene skal han betale med gjengjeldelse. Da skal de frykte Herrens navn fra vest og hans herlighet fra solens oppgang. Når fienden kommer inn som en flom, skal Herrens Ånd reise et banner mot ham. Og Forløseren skal komme til Sion, til dem i Jakob som vender om fra overtredelse, sier Herren. Og dette er min pakt med dem, sier Herren: Min Ånd som er over deg, og mine ord som jeg har lagt i din munn, skal ikke vike fra din munn, heller ikke fra munnen til din ætt, heller ikke fra munnen til din ættegrens ætt, sier Herren, fra nå av og til evig tid. Stå opp, bli lys; for ditt lys kommer, og Herrens herlighet går opp over deg. For se, mørket skal dekke jorden, og dypt mørke folkene; men Herren skal gå opp over deg, og hans herlighet skal bli sett over deg. Og hedningefolkene skal komme til ditt lys, og konger til glansen av ditt opphav. Jesaja 59:18–60:3.

Hedningene kommer til lyset når Guds herlighet hviler over Hans folk, og dette skjer når fienden kommer inn som en flom. Når denne fienden kommer inn, reiser Gud et banner (felttegn) mot ham. Herrens herlighet, som hviler over det folket hedningene reagerer på, er Hans karakter, og Hans karakter synder ikke. Det er et falskt budskap om fred og trygghet som lærer at menn og kvinner ikke kan seire over synden. Dette budskapet er et falskt senregnsbudskap som blir forkynt i tiden for det sanne senregnsbudskapet, som ankom den 11. september 2001. Dette falske budskapet er et falskt budskap angående Guds lov, som er «muren». Denne falske læren er representert i boken Questions on Doctrine, som markerte ankomsten av laodikeisk adventismes fjerde og siste generasjon.

Den 11. september 2001 kom de fire opprørerne i laodikeisk adventisme for å prøve den siste generasjon med deres fedres synder. På denne dato ledet Gud sitt folk til å vende tilbake til Jeremias gamle stier, for at de kunne forstå og ta imot grunnbudskapet, fremstilt som Millers juveler. Dersom de gjorde det, ville de finne det sene regn, som Jeremia kalte «hvilen». Kallet om å vende tilbake til de gamle stier var en gjentakelse av den prøve som frembrakte opprøret i 1863.

Den 11. september 2001, som er Jesajas «dag med austavind og hard vind», skulle «songen om vingarden» syngjast av dei som i Openberringa kapittel fjorten, vers tre, og òg i kapittel femten, vers tre, syng Moses' og Lammets song. Den songen er budskapet til Laodikea, som peikar ut at det tidlegare utvalde folket då vart forbigått, for Gud var då i ferd med å gje sin vingard til menn og kvinner som ville bera fram dei tilsikta fruktene av vingarden. Denne vingardsbudskapet er budskapet til Laodikea, som var den budskapet Jones og Waggoner la fram ved opprøret i 1888.

Den 11. september 2001 begynte sildigregnet, og i drøftelsen i Habakkuk kapittel to identifiseres en klasse som frembar budskapet om de to tavlene, for de hadde vendt tilbake til Jeremias gamle stier og mottok «hvile og vederkvegelse», som Jesaja sier blir brakt over dem hvis metode er «bud på bud». Den drøftelsen de var involvert i, sto i motsetning til et falskt sildigregnsbudskap, fremstilt ved «kvinnene som gråter over Tammus», hvilket oppmuntret det sovende laodikeiske folket med et budskap om fred og trygghet.

Budskapet om fred og trygghet hevder at det er umulig for menn og kvinner ikke å synde, og at Gud derfor både kan og vil rettferdiggjøre dem bare «i» deres synder. De spottsomme menn hevder at deres budskap om fred og trygghet er det sanne budskapet om rettferdiggjørelse ved tro, slik Jones og Waggoner forkynnte det, men det utelater sannheten om at den Gud rettferdiggjør, ham helliggjør Han også; for Gud døde ikke for å frelse mennesker i deres synder, men fra deres synder.

11. september 2001 markerte begynnelsen på perioden med beseglingen av de hundre og førtifire tusen, som avsluttes med at én klasse mottar Guds segl, slik dette er fremstilt ved dem som sukker og roper over vederstyggelighetene i menigheten og i landet, og en annen klasse som har vendt ryggen til templet, hvor den tredje engels avsluttende verk blir utført, og de tilber solen. Millerittenes historie illustrerer historien om den tredje engels bevegelse, og slik forholder det seg at klimakset dreier seg om budskapet om sildigregnet, og den erfaring det frembringer hos dem som velger å ete.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«En uvilje mot å oppgi forutinntatte meninger og ta imot denne sannhet lå til grunn for en stor del av den motstand som ble vist i Minneapolis mot Herrens budskap gjennom brødrene Waggoner og Jones. Ved å egge fram denne motstanden lyktes Satan i i stor grad å stenge ute fra vårt folk Den Hellige Ånds særlige kraft som Gud lengtet etter å meddele dem. Fienden hindret dem i å oppnå den virkekraft som kunne ha vært deres når de bar sannheten ut til verden, slik apostlene forkynnte den etter pinsedagen. Det lys som skal opplyse hele jorden med sin herlighet, ble motstått, og ved handlingen fra våre egne brødre er det i stor utstrekning blitt holdt borte fra verden.» Selected Messages, bok 1, 235.